

ZE ŽIVOTA VÁLEČNÍKŮ

Autor: Petr „Lamius“ Pozděna

„Ptáte se mě, veterána, jaký je vojenský život? Jestli čekáte, že vám řeknu, že boj, tak to se teda mejlíte. Já vám řeknu, co je tou učiněnou pravou podstatou - nebo jak se to říká - vojenskýho života. Je to neustálý čekání na chvílku, kdy pak musíš něco udělat co nejrychlejc. Většinou musíš strašně spěchat s něčím, na co bylo předtím spousta času, jenomže se to neudělalo. A ať sebou hodiš, na tebe často řvou ti, co to dávno měli udělat. Takže si to pamatujte: neustálý čekání na chvílku, kdy pak musíš něco udělat co nejrychlejc. Jo, a málem bych zapomněl - zkratky. Tou pravou podstatou vojenskýho života jsou taky zkratky.“

Strašar, veterán neznámo které armády.

Nováček

„Ty se jmenuješ Lehar, vid’?“ Mladý voják špatně zakrývající nervozitu přikývl. Starší voják se usmál a řekl: „Mně říkej Řvoun. Bude to tvůj první boj, co? Máš strach?“ Lehar zaváhal.

„Z toho si nic nedělej,“ řekl Řvoun. „Když já jsem byl v prvním boji, byl jsem posranej až za ušima.“ Řvoun se podrbl na bradě a dodal: „Víš co? Drž se mě a nic se ti nestane.“

„Díky,“ vydechl ze sebe Lehar s vděčností. Jednotka opatrně postupovala do kopce. Lehar následoval Řvouna, který na něj občas vrhl povzbudivý pohled.

„Pozor!“ křikl kdosi. Za velkým křoviskem pod vrcholem kopce se vynořil lučištník. Okamžik před tím, než ho zasáhlo několik střel z kuší, stačil vypustit šíp. Řvoun se vrhl k zemi a šíp prosvítl místem, kde před nepatrnou chvílí stál.

„Uff,“ vyrazil ze sebe. „Doprdele,“ dodal vzápětí, když se ohlédl. Šíp, který ho před okamžikem minul, trčel Leharovi zprostřed čela.

Obraz

„Dobrý den, kapitáne.“

„Dobrý den, poručíku. Netušil jsem, že u mistra Chalunského potkám někoho z mého štábu. Také si od něj necháváte malovat svůj portrét?“

„Ano, pane. Vlastně dnes mám s mistrem domluveno první setkání.“ Zrak poručíka Raleše se zastavil na portrétu štábního kapitána Linského vyvedeném v životní velikosti.

„Skvělý obraz, pane.“

„Děkuji.“

„Ehh,“ ujelo poručíkovi při detailnějším pohledu na ramena vyobrazeného kapitána. Linský se zarazil.

„Poručíku, vy se asi chcete zeptat, proč mám na obraze generálské výložky namísto výložek štábního kapitána, že?“

„No, pane, nevěděl jsem, že máte být povýšen.“

„Umíte mlčet, poručíku? Mistr Chalunský umí, jako jeden z mála z té umělecké chásky. Co vy?“

„Ano, pane, umím mlčet.“

„Výborně. Poručíku, vy samozřejmě víte, že náš nadřízený generál Aberius Dachoj byl poslán do bývalé Západní dálavy a že já teď generála ve vedení dragy zastupuji.“

„Ano, pane, to mi neuniklo.“

„Samozřejmě, že ne. To byste musel být slepý, hluchý a hloupý k tomu. Už ale nevíte, že Aberius Dachoj se s jistotou do vedení naší dragy už nevrátí. Po návratu z Rilondského království – a to bude za dlouho – půjde rovnou do Centrálního štábu. A nám dočista zapomněli namísto Dachoje poslat nového generála.“

„Ach, ano, pane. Měli bychom tedy na to hlavní štáb upozornit.“

„Myslete, Raleši. Co se stane, když na to štáb upozorníme?“

„No, asi nám pošlou nového generála.“

„Právě. Když namísto toho zůstaneme zticha, budu řídit dragu dál já. Až si na hlavním štábu za nějaký ten rok, dva, tři všimnou, že naše draga pořád nemá generála, řeknou si – u Gora, kdo to celou tu dobu řídil? Podívají se a řeknou: štábní kapitán Linský. Celou tu dobu draga vzorně plnila své úkoly a byl v ní pořádek – víte, Raleši, jak mají nahoře rádi pořádek – to bychom měli rovnou Linského povýšit na generála. A až k tomu dojde, chtěl byste, být na mém místě, mít na obraze raději výložky štábního kapitána nebo generála?“

„Generála, pane.“

„Samozřejmě, tohle všechno platí, pouze pokud naše draga udrží pořádek. Ale o to se zatraceně postarám.“

„Ano, pane. Chápu. Samozřejmě v žádném případě nehodlám narušit vaši kariéru.“

„Jsem rád, že mi rozumíte. Umíte být *velmi* trpělivý?“

„Ano, pane, umím.“

„Poručíku, vy víte, že jsem byl s vámi vždy velmi spokojen.“

„Ano, pane, vím. Mnohokrát jste mi to říkal.“

„A také víte, co se stane, když nějakého štábního kapitána povýší na generála. V takovém případě na jeho místo povýší obyčejného kapitána a na jeho místo zase poručíka. A, Raleši, když nějakého poručíka ještě do té doby stihnou povýšit na kapitána, může se takový poručík potom sám stát štábním kapitánem.“

„Pane, chápu. Jsem ten nejtrpělivější člověk na světě. Tedy, až po vás, pane.“

„Výborně, poručíku. Tak ať se váš portrét vydaří.“

„Nashledanou, kapitáne.“ Za štábním kapitánem Linským zapadly dveře. Poručík Raleš se otočil a zavolal: „Mistře Chalunský!“

„Ááá, poručík Raleš.“

„Mistře, jsem tu kvůli tomu obrazu. Chtěl bych vás požádat,“ Raleš se na okamžik zamyslel, „mohl byste mě na něj namalovat s výložkami štábního kapitána?“

Důstojník

„Je po bitvě. Zvítězili jsme. Nepřítel prchá na všechny strany a naši ho pronásledují. Máme se přesunout na pozici vedle támhle toho lesa.“

„Poručíku a to je opravdu všechno? Opravdu je po bitvě?“

„Jistě, co jste čekal? Že vás vyzve nepřátelský velitel na souboj uprostřed vojsk?“

„To ne. Ale přeci jen jsem si myslel, že si třeba alespoň jednou zabojuju.“

Výzbroj

Rugrag udeřil krumpáčem do skály. *Divný zvuk*, pomyslel si, *asi tam bude nějaká dutina. Kdy mi vlastně končí směna?* Myšlenku doprovodil dalším úderem krumpáče do stěny. Odpor byl opravdu menší. Rugrag vytáhl krumpáč a s údivem prohlédl hrot. *Co je to v té rudě za červenou tekutinu?* Došlo mu to současně se smrtelným chrčením z dutiny a třaskem malé exploze nedaleko od něj.

Z rozervaného průchodu se začali hrnout orkové. Obě strany se s křikem pustili do boje. Rugrag měl malou chvíličku, než na něj přišla řada. *Bez brnění, jenom s krumpáčem*, zauvažoval. Když se před něj postavil palicí mávající protivník, řekl Rugrag nahlas: „Nemám brnění. Mám enem krumpáč, ale krumpáč je teď moja zbraň. A můj tata vždycky říkal- zbraň je ta jediná věc, co ťa v boji zachrání život. Všecko ostatní enom odloží smrt.“ Řekl to v jazyce královských, i když neočekával, že by mu nepřítel mohl rozumět. Dočkal se ale překvapení. Ork přikývl a prohlásil: „to můj tata říkal taky.“

Zásobování

„Skvělý, že jsi to všechno sehnal tak levně. Tady máš ty peníze,“ řekl obchodník a podal druhému muži naditý měšec. „Jak se ti to vlastně podařilo?“

„To byla hračka. Víš, že jsem zásobovací důstojník.“

Obchodník se zarazil: „Co tím myslíš?“

Důstojník se ušklíbl: „Když se ztratí pár ménů koření nebo masa, nějaký štos látky, meč, nebo náhradní sedlo, nikdo si toho ani nevšimne. Rozšiřuju svojí funkci. Starám se nejen o potřeby armády, ale i o požadavky civilních obchodníků.“ Důstojník se rozesmál svému vtipu. „U nás se říká,“ pokračoval, „tuhle mén, tamhle mén, palác za to postaven.“

Obchodník poněkud omráčeně řekl: „Ale to je přeci krádež.“

„Jaká krádež?“ zatvářil se téměř uraženě důstojník, „kdyby to někdo sháněl, tak to vrátím.“

Nepřítel

„Vždycky si říkám, buď on, nebo já. Chci přežít, a proto ho musím zabít. On určitě uvažuje stejně. Ale teď si nemůžu pomoci a musím na to pořad myslet. Cítím výčitky. Možná, že ti, které zítra zabiju, by mohli být mými kamarády,“ vypadlo utrápeně z vojáka.

Spolubojovník sedící vedle mu věnoval zkoumavý pohled: „Nechci ti do toho kecat, ale jdeme prý bojovat proti nemrtvým.“

Spánek

Hluk v místnosti plné usínajících vojáků konečně utichl. *Sedmnáctce budiž chvála*, pomyslel si unavený Poplot a převalil se na lůžku. Do klidu náhle jako rána bleskem zaznělo hlasité pšouknutí. Výbuch smíchu a výkřiky: „kdo to byl?“ zahnal ticho na panický útěk.

„Promináč, kluci,“ smál se ze středu místnosti i dění Dungal. Ještě než všeobecné veselí pominulo, ozvalo se další pšouknutí. Z nové bouře smíchu se vesele ozval Dungal: „Tak tohle jsem ale já nebyl.“

Výkřikům „kdo to byl“ se tentokráte nedostalo odpovědi, tak místnost opět pomalu utichala. Do třetice se ozval stejný zvuk a vyvolal stejnou bouři veselí jako předtím.

„To dělá Vojevůdce pusou,“ ozvalo se z lůžka nalevo od Poplota, kde u zdi ležel Čechyr. Řekl to hlasitě, ale ne dost hlasitě aby ho kromě Poplota ve všeobecném veselí slyšel někdo jiný.

Čechyr má pravdu, uvědomil si překvapeně Poplot. Vojevůdce – tak se k nevelké radosti jeho nadřízených dotyčný voják opravdu jmenoval – právě poněkolkáté přispěl ke všeobecnému veselí pomocí svých rtů. A pak znovu a znovu, zatímco pátrání po „tajemném viníkovi“ mezi vojáky narůstalo. Nakonec Vojevůdce nevydržel a přiznal: „to jsem já dělal pusou, to jste nepoznali?“

Zatímco se celá místnost smála, Čechyr si hlasitě vzdychnul. *U Sedmnáctky*, pomyslel si Poplot, *to MY máme být ta armáda, která porazí Khara?*

Smrt

Jednotka se prodírala džunglí. Napětí se zračilo ve tvářích mužů. Velitel čepelí odhrnul podrost a zastavil se.

„Myslím, že tu někde jsou,“ zašeptal. „Můžou na nás kdykoliv zaútočit. Dejte si pozor, v džungli přichází smrt náh...“ Byl mrtvý dřív, než dopadl na zem.

Víra

„Siaron nám přeje, máme je tak za hodinu,“ řekl kapitán a pohlédl vzhůru do plachet. „Dunril nenech jim připlout pomoc,“ dodal prosebně. Posádka chystající se k boji věděla, co bude následovat. „Musíme poděkovat Finwalurovi, že nám přivedl tu loď do cesty. A poprosit Gora, ať zvítězíme snadno a rychle.“

I když většina členů posádky byla nábožensky velmi vlažná, věděli dobře, že klást jakékoli zpochybnující dotazy na téma víry se nevyplácí. Mladá žena, která právě napjala tětívu luku, byla však na lodi nová a nemohla si odpuště otázkou, která v ní hlodala už dlouho: „kapitáne, můžu se tě zeptat, proč vlastně pořád tak děkujeme bohům?“

Kapitán na ní pohlédl a okolostojící se zarazili. Lodní důstojník udělal několik kroků vpřed, během kterých zoufale vymýšlel něco, čím by odvedl pozornost. Kapitán ale buď vycítil, že se za otázkou neskrývá protest, ale zvědavost, nebo i na něj zapůsobil šarm mladé ženy či se snad již myšlenkami soustředil na nadcházející boj a zůstal klidný.

„Proč vlastně pořád děkujeme bohům? Protože je za co děkovat. Kolikrát se naše loď přikradla ze tmy jako Sírřilina kočka, zatímco na cizí loď nás Aurion upozornil daleko dopředu? Jsme lovci, Tarfein nás vede. Tolikrát jsem byl, my všichni jsme byli, v zoufalé situaci. Když tu jeden nápad, jedna myšlenka rozhodla o našem přežití. Mirtal nám seslala svůj důvtip. Mokrát jsem byl na pokraji smrti, ale Estel rozhodla a já žiju. Mernovi děkuju každý den, že se má šavle nikdy nezlomila uprostřed boje. Dvakrát jsme byli připoutáni k lodi, co hořela jak pochodeň a oheň k nám nepřeskočil. A ani nepočítám, kolikrát nás chtěli zapálit. Faeron nás ušetřil. Nikdo si nikdy nestěžoval, že bych byl jako kapitán nespravedlivý nebo příliš přísný, to s pomocí Lamieuse. Za jídlo vděčíme Alcaril a Bongirovi. A až jednou umřu, vyprovodí mě Mauril. Bohové jsou tu pořád s námi. Každý den, každý okamžik cítím jejich přítomnost. Cítím jejich sílu, lásku a spravedlnost. Pomáhají mi celý život. A zvlášť těch čtrnáct let, co jsem pirát.“

Velení

„Vojáci, jako váš nový velitel bych vám rád řekl, že jsem jako váš otec. Že za mnou můžete přijít se svými problémy. I s těmi nesouvisejícími s vojenskou službou. Že vám

poradím a pomůžu. Rád bych vám to všechno řekl. Ale neřeknu. Protože mě vaše problémy vůbec nezajímají. Zajímá mě jen to, jak plníte moje rozkazy.“

Touha

„Viš, Vladislave, mám už celá léta jedno přání.“

„Ano, pane generále?“

„Mám sen vyzvat na souboj drakočlověka Liena. Setkat se jedno ráno v malém údolí. Jen já a Lien. Vyjet proti němu na koni. Oblečen v nejlepší uniformě a do stříbra vyleštěného brnění. Vlasy ovívané lehkým vánkem. Slyšet zpěvavý hlas slavíka. Sledovat, jak Lien pozdvihne na pozdrav svojí sekeru. Odpovědět vytaseným mečem, jehož čepel se zaleskne v záři vycházejícího slunce. A pak Vladislave, pak na tu svini Liena ze všech stran poslat ohromnou armádu.“

Přístup

Skupina barbarských válečníků se hrála u ohně.

„Mladej Gravak bojoval dobře,“ řekl nejstarší z nich.

„Díky, Holine,“ řekl s vděčností a kupodivu nesměle Gravak.

„Dobře? Tenhle holobrádek? Jak může bojovat dobře? Vždyť si ani nedokáže udržet ženu. A to ani jako mladej, co potom jako starej?“ Jedovatá věta přišla od nepříjemně působícího muže jménem Slanij.

Gravak, evidentně zasažený na citlivém místě, otevřel pusou, aby něco řekl. Reakce ale přišla odjinud. Tvrdá Holinova pěst zasáhla Slanije přímo mezi oči. Ten se okamžitě složil. Překvapené pohledy ostatních nechaly Holina v klidu. „Možná,“ řekl, „že jižani říkají, že násilí je až poslední možnost, ale já mám na to jiné pohled. Znáš spousty případů, kdy by tucty ran mečem udělaly mnohem méně škody než třeba jedno jediný slovo.“

Ambice

Na stůl pokrytý mapami přistál malý papoušek. Generál vzhledl a pečlivě se zaposlouchal.

„Obří hory 247,“ promluvil pták dobře srozumitelným a jasně znějícím hlasem.

„Heslo je správné pane,“ řekl další muž v místnosti. S brkem v ruce a sedě za psacím stolem i v uniformě působící spíše jako písař než voják.

Papoušek nerušeně pokračoval: „Číslo zprávy: 9A. Pro dokončení úkolu potřebujeme posily. Podepsán: Duhar.“ Vzápětí se pták rozplynul. Generál ohromením zůstal na malou chvíli bez hnutí.

„Co to u Khara bylo? Tohle přece nemůže myslet vážně,“ vyrazil ze sebe nakonec. Jeho podřízený se přihrbil a očekával bouři. „Vůl jeden. Tomu snad někdo vyválel rozum v blátě.“ řekl generál popuzeně, ale přeci jen MNOHEM klidněji, než jeho pobočník očekával. „Už jsem tomu zplozenci jam pekelných poslal tolik vojáků, že by s nima dokázala uspět i bláznova babička. A on chce další posily. A to ten parchant ani nepodá hlášení o situaci. Co se tam u Lamiose děje? O tom, že by napsal, k čemu ty posily potřebuje, ani nemluví,“ pokračoval generál. „Viš co,“ obrátil se na svého pobočníka. „Kdyby všichni velitelé posílali posily, aniž by k tomu znali důvody, tak by prohráli každou bitvu.“

„To by nešlo, pane. Když by to dělali opravdu VŠICHNI, tak by přece nakonec musel stejně někdo vyhrát,“ podotkl pobočník. Vzápětí se zarazil, když si uvědomil, KOMU to řekl.

Generál zbrunátněl: „Ty tupej orku,“ řekl vztekle. „Ještě jednou a pošlu tě jako pěšáka do té nejhorší díry, jaká na tomhle světě je.“

„Promiňte, pane,“ omlouval se rychle pobočník. Generálův zájem se naštěstí pro něj vrátil ke zprávě.

„Já mu tam ty podělaný posily pošlu. Stejně se tu teď spousta mužů jenom válí v hnoji,“ řekl generál. Vzápětí dodal: „piš – shromáždíme čtvrtou a odešleme ji ráno. Víc nic, to tomu volovi musí stačit. Dopln číslo zprávy a heslo. A předej to kouzelníkovi, ať to odešle.“

Pobočník vstal.

„Počkat! Stejně tam bude už příliš vojáků, než aby jim velel někdo s nanicovatou hodností jako Duhar. Připiš: s posilami přijde změna velení. Tak,“ řekl pomstychtivě. O pár hodin později znovu přistál na velkém stole malý papoušek.

„Obří hory 247. Číslo zprávy 10A. Posily neposílejte, zvládneme to sami. Změna velení tedy není potřeba. Podepsán: Duhar.“

Řemeslo

Lon se vracel do hostince U Stromu s těžkým srdcem. Nepodařilo se mu pro jeho žoldnéřskou skupinu sehnat práci. Možná se budou muset rozdělit a vydat se každý vlastní cestou

Když vešel do hostince, zarazilo ho chmurné mlčení hostů. *To se k mojí náladě hodí*, pomyslel si. Než opravdu zapřemýšlel nad tím, proč se mezitím atmosféra tak změnila, uvědomil si, že ne všichni v hostinci sedí mlčky. V rohu, kde seděla nesourodá skupina jeho druhů, vládla veselá nálada. Juchající žoldnéři objednávali jedno pivo za druhým.

Lon přišel k nim. „Skvělý, co?“ řekl mu na úvod Tortek, jediný trpaslík u stolu. „Co je skvělýho? Nenajali nás. A vy tu utrácíte naše zbývající peníze.“ „On to ještě neví,“ dočkal se odpovědi. „On to ještě neví,“ přidali se další přiopilí žoldnéři vesele. „Co neví?“ zeptal se Lon nenaladěně. „Máme pro tebe skvělou zprávu,“ řekl Tortek. „Fakt skvělou, úplně nejskvělejší,“ dodal. Lon ztrácel trpělivost: „Tak už to u bohů vyklop, co pro mě máš za zprávu?“ „Nejskvělejší zprávu ze všech skvělých zpráv,“ odvětil Tortek.

Trpaslík se na okamžik dramaticky odmlčel a pak vesele vyhrkl: „Vypukla válka.“